

Datum van inontvangstneming : 25/02/2019

Zaak C-17/19**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

10 januari 2019

Verwijzende rechter:

Cour de cassation (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 januari 2019

Verzoeksters in cassatie, gedaagden:

Bouygues travaux publics

Elco construct Bucarest

Welbond armatures

Ministère public

[OMISSIS]

De COUR DE CASSATION (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Frankrijk), STRAFKAMER, [OMISSIS]:

Uitspraak doende over het cassatieberoep ingesteld door:

- De vennootschap Bouygues travaux publics.
- De vennootschap Elco construct Bucarest.
- De vennootschap Welbond armatures.

tegen het arrest van de cour d'appel de CAEN (rechter in tweede aanleg Caen, Frankrijk), correctionele kamer, [OMISSIS] van 20 maart 2017, waarbij wegens het gebruikmaken van diensten van zwartwerkers en het onrechtmatig ter beschikking stellen van arbeidskrachten, de eerste vennootschap is veroordeeld tot een boete van 20 950 EUR, de derde vennootschap tot een boete van 15 000 EUR, en de tweede vennootschap, wegens zwartwerken, tot een boete van 60 000 EUR, [OMISSIS]; **[Or. 2]**

[OMISSIS]

Uiteenzetting van het geschil

- 1 De vennootschap Bouygues travaux publics, waaraan de overheidsopdracht voor de bouw in Flamanville van een kernreactor van de nieuwe generatie EPR (European Pressurized Reactor) is gegund, heeft voor de uitvoering daarvan met twee andere ondernemingen een holdingmaatschappij gevormd die de opdracht heeft uitbesteed aan een economisch samenwerkingsverband, waarvan onder meer de vennootschap Welbond Armatures (de vennootschap Welbond) deel uitmaakt. Dit samenwerkingsverband heeft gebruik gemaakt van andere onderaannemers, waaronder de vennootschap Elco Construct Bucarest (de vennootschap Elco) [OMISSIS].
- 2 Na een klacht over de huisvestingsomstandigheden van buitenlandse arbeiders, een staking van Poolse uitzendkrachten over het ontbreken, dan wel onvoldoende voorhanden zijn van sociale bescherming ingeval van een ongeval, de openbaarmaking van een honderdtal niet gemelde arbeidsongevallen, en het door de Autorité de sûreté nucléaire (instantie voor nucleaire veiligheid) en daarna door de politie geleide onderzoek, is tegen de vennootschappen Bouygues, Welbond en Elco vervolging ingesteld voor feiten die zich tussen juni 2008 en oktober 2012 hebben voorgedaan, en met name voor het gebruikmaken van diensten van zwartwerkers en het onrechtmatig ter beschikking stellen van arbeidskrachten door de eerste twee vennootschappen, alsmede voor zwartwerken door de derde vennootschap. [Or. 3]
- 3 De vennootschap Elco heeft aangevoerd dat zij de ontvangende lidstaat de E101-verklaringen (thans A1-verklaringen) had verstrekt waarin de socialezekerheidsregeling wordt vermeld die van toepassing is voor de werknemers die zij in Frankrijk ter beschikking had gesteld, en dat er daarom een vermoeden van de rechtmatigheid van deze detacheringen bestond.
- 4 Om de vennootschap Elco schuldig te kunnen verklaren aan het delict van zwartwerken, omdat zij voorafgaande aan de tewerkstelling van de werknemers hun persoonsgegevens niet had aangemeld en bij de instellingen die de belasting en de sociale bijdragen innen geen aangifte had gedaan van de lonen en de sociale bijdragen, stelt de cour d'appel om te beginnen vast dat de overgrote meerderheid van de werknemers door de vennootschap is angeworven met als enig doel hen naar Frankrijk, naar de bouwplaats van de EPR, te laten komen, aangezien enkele dagen vóór hun vertrek de meeste werknemers niet dan wel slechts recent bij de vennootschap Elco werkzaam waren, vervolgens dat de activiteiten van deze vennootschap in haar land van oorsprong ten opzichte van de activiteiten in Frankrijk, met name op de bouwplaats van de EPR, ondergeschikt zijn geworden, nu de in Frankrijk gegenereerde omzet in 2009 67 %, in 2010 70 % en in 2011 60 % was, terwijl de in Roemenië gegenereerde omzet in 2009 17 % en in 2011 2 % bedroeg, en ten slotte dat het administratieve beheer over de zogenaamde gedetacheerde werknemers niet door de Roemeense vennootschap werd

uitgevoerd, omdat een aantal detacheringen langer dan twee jaar hebben geduurd. De cour d'appel leidt daaruit af dat de vennootschap Elco in Frankrijk een regelmatige, stabiele en ononderbroken activiteit had uitgeoefend waarvoor zij, uitsluitend vanuit dit oogpunt, verschillende werknemers had aangeworven, waardoor zij geen gebruik kon maken van de wetgeving inzake detachering.

- 5 De cour d'appel merkt ook op dat het niet-aanmelden voorafgaande aan de tewerkstelling niet wordt betwist en vermeldt daarbij dat het door de vennootschap nagestreefde doel in de eerste plaats het maken van winst is geweest door in te spelen op de arbeidskosten in Europa, terwijl door deze sociale fraude enerzijds de betrokken werknemers, anderzijds de Franse vennootschappen die met oneerlijk mededinging te maken hebben gehad, zijn geraakt.
- 6 Om de vennootschappen Bouygues travaux publics en Welbond schuldig te kunnen verklaren aan het gebruikmaken van diensten van zwartwerkers die door de vennootschap Atlanco beschikbaar waren gesteld, en aan het onrechtmatig ter beschikking stellen van arbeidskrachten, heeft de cour d'appel – na te hebben opgemerkt dat een in Ierland gevestigde vennootschap door tussenkomst van haar Cypriotische dochteronderneming Atlanco en een kantoor van die dochteronderneming in Polen die geen activiteiten in één van deze drie landen verrichtte, Poolse werknemers heeft aangeworven door hen een in het Grieks opgestelde overeenkomst te laten ondertekenen ten einde hen door tussenkomst van twee in Dublin gevestigde en in Frankrijk werkzame werknemers ter beschikking te stellen aan Franse vennootschappen van deze Cypriotische dochteronderneming, die niet in het handelsregister was ingeschreven – verklaard dat de vennootschappen Bouygues en Welbond de vennootschap Atlanco hebben gevraagd naar de stukken en documenten betreffende de **[Or. 4]** uitzendkrachten op de bouwplaats, met name naar de E101- dan wel A1-verklaringen, maar dat die stukken en documenten niet volledig aan hen zijn overgelegd, en zij wel zijn doorgedaan met het tewerkstellen van Poolse werknemers voor wie deze verklaringen niet waren overgelegd.
- 7 [OMISSIS]
- 8 Volgens de vennootschappen Bouygues, Welbond en Elco, die beroep in cassatie hebben ingesteld, is de cour d'appel voorbijgegaan aan de gevolgen die zijn verbonden aan de E101-verklaringen, thans A1-verklaringen.

Toepasselijke regelgeving

- 9 Artikel L. 8221-1 van de Code du travail (Arbeidswet) verbiedt:
  - 1) Werkzaamheden die geheel of gedeeltelijk zwart worden uitgevoerd, zoals omschreven in en onder de voorwaarden van artikel L. 8221-3 en artikel L. 8221-5;

[OMISSIS]

- 10 Overtreding van dit verbod wordt bestraft met een gevangenisstraf van drie jaar en een boete van 45 000 EUR (artikel L. 82241 van de Code du travail).
- 11 Volgens artikel L. 8221-3 van dezelfde wet wordt als zwartwerk door het verhullen van werkzaamheden beschouwd: het verrichten met winstoogmerk van werkzaamheden voor productie, transformatie, herstel of voor het verrichten van diensten dan wel het verrichten van handelsdaden door eenieder die, met bewuste onttrekking aan zijn verplichtingen:

[OMISSIS]

[Or. 5]

2) niet de aangiften heeft gedaan die op grond van de geldende rechtsvoorschriften moeten worden gedaan bij de socialezekerheidsinstellingen of de belastingdienst.
[OMISSIS].

- 12 Tevens blijkt uit artikel L. 8221-5 van deze wet dat er sprake wordt geacht te zijn van zwartwerk door het verhullen van een betaalde arbeidsplaats, wanneer een werkgever:

1) zich opzettelijk onttrekt aan de in artikel L. 1221-10 voorziene formaliteit in verband met de vóór de indienstneming te verrichten aangifte, of

[OMISSIS]

3) bij de instellingen die de belasting en de sociale bijdragen innen geen aangifte doet van de salarissen of de daarop gebaseerde socialezekerheidsbijdragen
[OMISSIS];

[OMISSIS]

- 13 Op de situatie van werknemers die door vennootschappen in hun land van oorsprong zijn aangeworven en naar het land van ontvangst zijn gezonden, hebben communautaire maatregelen betrekking. Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de laatst geconsolideerde versie, bepaalt namelijk:

„Artikel 13

Algemene regels

1. Onder voorbehoud van de artikelen 14 quater en 14 septies zijn degenen op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één enkele lidstaat onderworpen. De toe te passen wetgeving wordt overeenkomstig de bepalingen van deze titel vastgesteld.

2. Onder voorbehoud van de artikelen 14 tot en met 17:

a) is op degene die op het grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst uitoefent, de wetgeving van die Staat van toepassing zelfs indien hij op het grondgebied van een andere lidstaat [Or. 6] woont of indien de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij werkzaam is, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat;

[...]

Artikel 14

Bijzondere regels voor personen in loondienst, met uitzondering van zeelieden.

Ten aanzien van de toepassing van de in artikel 13, lid 2, onder a), neergelegde regel gelden de volgende uitzonderingen en bijzonderheden:

1. a) Op degene die op grondgebied van een lidstaat werkzaamheden in loondienst verricht voor een onderneming waaraan hij normaal verbonden is, en door deze onderneming gedetacheerd wordt op het grondgebied van een andere lidstaat teneinde aldaar voor haar rekening arbeid te verrichten, blijft de wetgeving van eerstbedoelde lidstaat van toepassing, mits de te verwachten duur van die arbeid niet meer dan twaalf maanden bedraagt en hij niet wordt uitgezonden ter vervanging van een andere persoon wiens detachering beëindigd is.

b) Indien de te verrichten arbeid door onvoorziene omstandigheden de oorspronkelijk voorziene tijdsduur overschrijdt en meer dan twaalf maanden duurt, blijft de wetgeving van eerstbedoelde lidstaat van toepassing tot aan de beëindiging van die arbeid, mits de bevoegde autoriteit van de lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokkene gedetacheerd is, of het door deze autoriteit aangewezen lichaam, hiervoor toestemming verleent; deze toestemming moet vóór het einde van het oorspronkelijke tijdvak van twaalf maanden worden aangevraagd. Deze toestemming mag echter niet voor een langer tijdvak dan twaalf maanden worden verleend.

2) Op degene die op het grondgebied van twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt uit te oefenen, wordt de toepasselijke wetgeving als volgt vastgesteld:

a) op degene die behoort tot het rijdend, varend of vliegend personeel van een onderneming welke voor rekening van anderen of voor eigen rekening internationaal vervoer van personen of goederen per spoor, over de weg, door de lucht of over de binnenwateren verricht en op het grondgebied van een lidstaat haar zetel heeft, is de wetgeving van laatstbedoelde Staat van toepassing. Niettemin:

i) is op degene die werkzaam is bij een filiaal of een vaste vertegenwoordiging welke die onderneming heeft op het grondgebied van een andere lidstaat dan die,

op het grondgebied waarvan zij haar zetel heeft, de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan zich dat filiaal of die vaste vertegenwoordiging bevindt, van toepassing; [Or. 7]

ii) is op degene die in hoofdzaak werkzaam is op het grondgebied van de lidstaat waar hij woont, de wetgeving van die Staat van toepassing, zelfs indien de onderneming waarbij hij werkzaam is, noch haar zetel, noch een filiaal, noch een vaste vertegenwoordiging op dit grondgebied heeft;

b) op andere personen dan die bedoeld onder a) is van toepassing:

i) de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan zij wonen, indien zij een deel van hun werkzaamheden op dit grondgebied uitoefenen of indien zij verbonden zijn aan meer dan één onderneming of meer dan één werkgever die hun zetel of domicilie op het grondgebied van verschillende lidstaten hebben;

ii) de wetgeving van de lidstaat op het grondgebied waarvan de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij zij werkzaam zijn, zich bevindt, indien zij niet wonen op het grondgebied van een der Staten waar zij hun werkzaamheden uitoefenen.”

14 Verordening nr. 1408/71 is met ingang van 1 mei 2010 ingetrokken en vervangen door verordening nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, waarvan artikel 12 bepaalt:

„1. Degene die werkzaamheden in loondienst verricht in een lidstaat voor rekening van een werkgever die daar zijn werkzaamheden normaliter verricht, en die door deze werkgever wordt gedetacheerd om voor zijn rekening werkzaamheden in een andere lidstaat te verrichten, blijft onderworpen aan de wetgeving van de eerstbedoelde lidstaat, mits de te verwachten duur van die werkzaamheden niet meer dan vierentwintig maanden bedraagt en de betrokkene niet wordt uitgezonden om een ander te vervangen.

2. Op degene die in een lidstaat werkzaamheden anders dan in loondienst pleegt te verrichten en werkzaamheden van gelijke aard in een andere lidstaat gaat verrichten, blijft de wetgeving van eerstbedoelde lidstaat van toepassing, mits de te verwachten duur van die werkzaamheden niet meer dan vierentwintig maanden bedraagt.”

15 Artikel 13 regelt het verrichten van werkzaamheden in twee of meer lidstaten:

„1. Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing:

a) de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij op dit grondgebied een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht of indien hij werkzaam is

bij verschillende ondernemingen of werkgevers die hun zetel of domicilie hebben op het grondgebied van verschillende lidstaten, of

b) de wetgeving van de lidstaat waar de zetel van de onderneming of het domicilie van de werkgever waarbij hij voornamelijk werkzaam is zich bevindt, indien hij geen substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht in de lidstaat waar hij woont.

2. Op degene die in twee of meer lidstaten werkzaamheden anders dan in loondienst pleegt te verrichten, is van toepassing:

a) de wetgeving van de lidstaat waar hij woont, indien hij aldaar een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht; of

b) de wetgeving van de lidstaat waar zich het centrum van belangen van zijn werkzaamheden bevindt, indien hij niet woont in een van de lidstaten waar hij een substantieel gedeelte van zijn werkzaamheden verricht.

3. Op degene die in verschillende lidstaten werkzaamheden in loondienst en werkzaamheden anders dan in loondienst pleegt te verrichten, is de wetgeving van toepassing van de lidstaat waar hij werkzaamheden in loondienst verricht of, indien hij dergelijke werkzaamheden verricht in twee of meer lidstaten, de overeenkomstig lid 1 vastgestelde wetgeving.

4. Op degene die werkzaam is als ambtenaar in een lidstaat en al dan niet in loondienst een werkzaamheid verricht in een of meer **[Or. 8]** andere lidstaten is de wetgeving van toepassing van de lidstaat waaronder de dienst ressorteert waarbij hij werkzaam is.

5. De in de leden 1 tot en met 4 bedoelde personen worden voor de toepassing van de overeenkomstig deze bepalingen vastgestelde wetgeving beschouwd alsof zij de bedoelde werkzaamheden volledig verrichtten in de betrokken lidstaat en daar al hun inkomsten verkregen.”

16 Verordening nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71, betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de laatst geconsolideerde versie bepaalde:

„Artikel 11

Formaliteiten bij detachering van een werknemer op grond van artikel 14, punt 1, en artikel 14 ter, punt 1, van de verordening en bij op grond van artikel 17 van de verordening gesloten overeenkomsten

1. Het orgaan dat is aangewezen door de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarvan de wetgeving van toepassing blijft, verstrekt een bewijs waarin wordt

verklaard dat de werknemer aan deze wettelijke regeling onderworpen blijft en tot welke datum dit het geval is:

[...]”

- 17 Verordening nr. 574/72 is met ingang van 1 mei 2010 ingetrokken en vervangen door verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004, die bepaalt:

„Artikel 14

Verduidelijkingen bij de artikelen 12 en 13 van de basisverordening

[....]

5. Voor de toepassing van artikel 13, lid 1, van de basisverordening wordt onder degene die ‚in twee of meer lidstaten werkzaamheden in loondienst pleegt te verrichten’ met name verstaan, iemand die:

a) terwijl hij een werkzaamheid in een andere lidstaat voortzet, gelijktijdig een andere afzonderlijke werkzaamheid uitoefent op het grondgebied van één of meer andere lidstaten, ongeacht de duur en de aard van deze afzonderlijke werkzaamheid;

b) permanent in twee of meer lidstaten elkaar afwisselende werkzaamheden uitoefent, met uitzondering van marginale werkzaamheden, ongeacht de frequentie of het al dan niet regelmatige karakter van de afwisseling.”

„Artikel 15.

Procedures voor de toepassing van artikel 11, lid 3, punt b) en punt d), artikel 11, lid 4, en artikel 12 van de basisverordening (betreffende de verstrekking van informatie aan de betrokken organen)

1. Indien een persoon zijn werkzaamheid uitoefent in een andere lidstaat dan de op grond van titel II van de basisverordening bevoegde lidstaat, stelt de werkgever of, in het geval van iemand die geen werkzaamheid in loondienst verricht, de betrokkene zelf, indien mogelijk van tevoren, het bevoegde orgaan van de lidstaat waarvan de wetgeving van toepassing blijft, daarvan in kennis, tenzij anders is bepaald in artikel 16 van de toepassingsverordening. Dit orgaan verstrekt de in artikel [Or. 9] 19, lid 2, van de uitvoeringsverordening bedoelde verklaring aan de betrokkene en stelt onverwijld informatie betreffende de overeenkomstig artikel 11, lid 3, onder b), of artikel 12 van de basisverordening op de betrokkene van toepassing zijnde wetgeving ter beschikking van het orgaan dat is aangewezen door de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar de werkzaamheid wordt uitgeoefend.”

Artikel 19.

„Verstrekking van informatie aan betrokkenen en werkgevers

[...]

2. Op verzoek van de betrokkene of de werkgever verstrekt het bevoegde orgaan van de lidstaat waarvan de wetgeving op grond van een bepaling van titel II van de basisverordening van toepassing is, een verklaring dat die wetgeving van toepassing is en vermeldt het eventueel tot welke datum en onder welke voorwaarden.”

- 18 De verklaring, de zogenoemde E101-verklaring of „verklaring betreffende de toe te passen wetgeving” is een standaardformulier dat door de Administratieve Commissie voor de sociale zekerheid van migrerende werknemers, als bedoeld in titel IV van verordening nr. 1408/71, is opgesteld. Met ingang van 1 mei 2010 draagt deze verklaring krachtens de nieuwe verordeningen nr. 883/2004 en nr. 987/2009, de naam Portable document A1.

Indiening en belang van de prejudiciële vraag

- 19 Uit de arresten van het Europese Hof van Justitie van 27 april 2017, A-[REDACTED] GmbH, C-620/15 [EU:C:2017:309] en 6 februari 2018, [REDACTED] e.a., C-359/16 [EU:C:2018:63] blijkt dat de rechter, wanneer bij hem een strafprocedure wegens zwartwerken aanhangig is omdat geen aangifte is gedaan bij de sociale zekerheidsinstanties, en degene die wordt vervolgd E101-verklaringen, thans A1-verklaringen, met betrekking tot de betrokken personen verstrekt die zijn afgegeven op grond van artikel 14, lid 2, onder a), van verordening nr. 1408/71, deze verklaringen, na hoor en wederhoor, alleen buiten beschouwing kan laten, indien hij, wanneer op grond van verificatie van de tijdens het gerechtelijk onderzoek verzamelde concrete gegevens blijkt dat deze verklaringen frauduleus waren verkregen of ingeroepen en het ingeschakelde orgaan van afgifte daarmee geen rekening heeft willen houden, binnen een redelijke termijn fraude onderkent die in objectieve zin bestaat in de niet-naleving van de in de aangehaalde bepaling opgenomen voorwaarden, en in subjectieve zin in het oogmerk van degene die wordt vervolgd om de afgiftevoorwaarden voor deze verklaring te omzeilen of te ontduiken ten einde het daaraan verbonden voordeel te kunnen verkrijgen.
- 20 Niettemin worden de werkgevers in casu wegens zwartwerken vervolgd omdat zij niet alleen hebben nagelaten bij de instanties die de belastingen en sociale bijdragen innen, aangifte te doen van de salarissen en sociale bijdragen, maar ook voorafgaande aan de aanwerving van de werknemers op grond van artikel L 8221-3, artikel L 8221-5 en artikel L 8224-1 van de [Or. 10] Code du travail hun persoonsgegevens niet hebben aangemeld, terwijl twee andere vennootschappen worden vervolgd op grond van artikel L 8221-1 en artikel L 8224-1 van dezelfde Arbeidswet wegens het gebruikmaken van diensten van

zwartwerkers die zijn aangeworven door een vennootschap waaraan wordt verweten dat zij dezelfde verplichtingen niet is nagekomen.

- 21 Daarom rijst de vraag of de gevolgen verbonden aan de E101-verklaringen, thans A1-verklaringen, die op grond van artikel 14, lid 1, en artikel 14, lid 2, onder b) van verordening nr. 1408/71, en vervolgens op grond van artikel 13, lid 1, van verordening nr. 883/2004 zijn afgegeven, met betrekking tot de vaststelling van de toepasselijke socialezekerheidsregeling en de bij de socialezekerheidsinstanties verplichte aangiften van de werkgever, ook gelden voor de vaststelling van het toepasselijke arbeidsrecht en de wettelijke verplichtingen van de werkgever die voortvloeien uit de toepassing van de arbeidswetgeving van de staat waar de bij de verklaringen betrokken werknemers hun werkzaamheden verrichten, en in het bijzonder voor de aangiften die door de werkgever voorafgaande aan de aanwerving van deze werknemers moeten worden gedaan.
- 22 De eerste doelstelling van de bestraffing van zwartwerken is immers de bescherming van de rechten van de betrokken werknemers, vooral wanneer hun kwetsbaarheid in verband met de afstand van hun land van oorsprong en hun afhankelijkheid maken dat deze werknemers deze situatie welhaast moeten aanvaarden. Daarbij komt nog dat de voorwaarden waaronder deze werkzaamheden worden verricht de menselijke waardigheid niet erg respecteren.

Om deze redenen:

wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vraag voorgelegd:

Moeten de artikelen 11 van verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op werknemers en zelfstandigen, alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, in de versie zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 647/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 13 april 2005, en 19 van verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, aldus worden uitgelegd dat een E101-verklaring, die door het orgaan, aangewezen door de bevoegde overheid van een lidstaat, is afgegeven op grond van artikel 14, lid 1, en artikel 14, lid 2, onder b), van verordening nr. 1408/71, in de versie, zoals gewijzigd en bijgewerkt bij verordening nr. 118/97, zoals gewijzigd bij verordening (EG) nr. 647/2005 van het Europees Parlement en de Raad van 13 april 2005, dan wel een A1-verklaring, die door het orgaan, aangewezen door de bevoegde overheid van een lidstaat, is afgegeven op grond van artikel 13, lid [Or. 11] 1, van verordening nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, de rechterlijke instanties van de

lidstaat waar de arbeid wordt verricht, niet alleen bindt bij het bepalen van de toepasselijke socialezekerheidsregeling, maar ook bij het bepalen van het toepasselijke arbeidsrecht, wanneer daarin de verplichtingen van de werkgevers en de rechten van de werknemers worden gedefinieerd, zodat deze instanties, na hoor en wederhoor, deze verklaringen alleen buiten beschouwing kunnen laten, indien zij, wanneer op grond van verificatie van de tijdens het gerechtelijk onderzoek verzamelde concrete gegevens blijkt dat deze verklaringen frauduleus waren verkregen of ingeroepen en het ingeschakelde orgaan van afgifte daarmee geen rekening heeft willen houden, binnen een redelijke termijn fraude onderkennen die in objectieve zin bestaat in het niet-naleven van voorwaarden, die zijn opgenomen in een van de aangehaalde bepalingen van de verordeningen (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 en (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004, en in subjectieve zin in het oogmerk van degene die wordt vervolgd, om de afgiftevoorwaarden voor deze verklaring te omzeilen of te ontduiken ten einde het daaraan verbonden voordeel te verkrijgen?

[OMISSIS] [ondertekeningen]